

— онзи тамъ“, „оттатъкъ“, „ту-тукъ“, „ту-тамъ“, безъ да създаде цѣлостна ярка картина, синтезираща отдѣлнитѣ случаи.

Сжщото може да се каже за боевитѣ картини. Славейковъ не е можалъ да изобрази сполучливо динамиката на боя, неговата огнена атмосфера. Рисува твърде умѣло мудното настѣпление, пресвѣтването на орѣжието, тътена и екота на топоветѣ, пукотитѣ на снарядитѣ, бавното разнасяне на облачните кълба димъ, но въ неговитѣ изображения не виждаме буйния устремъ на маситѣ, тѣхното горещо увлѣчение и вихрено сблъскване. Той разлага картината на отдѣлни моменти, които оставатъ откъснати, несвързани:

Замѣтаха се близко
низами, тирнати по припора. Ей викъ
отъ върха се подзйе. Кръстоса щика щикъ
и сабя сабята замахната отсича.
Ей татъкъ презъ димътъ юнакъ полетѣлъ тича;
низаминъ възнакъ се превръща поваленъ
надолу. Врагъ на врагъ се хвърля разяренъ,
налита, счита го и тръшва се . . .
Ревъ и трѣсъкъ, викъ и стонъ . . .

Значително мѣсто въ II-та и особено въ III-та частъ заематъ рѣкопашнитѣ боеве. Изглежда, че по подражание на Омира, Славейковъ се е увлѣкълъ да описва действията на отдѣлни борци. И това довежда до утекчително изреждане на повтарящи се действия, които се приписватъ на дълга редица неизвестни лица: Смилъ, Братой, Чифъ — и текъ, низкитѣ Вълчета, Деянъ, Божко, Търне и пр. Може би пакъ подъ влиянието на „Илиада“, кждето въ единичнитѣ сблъсквания на бойцитѣ се проявява извънредно голѣмо напреже-